

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/14/2014
Identifikačné číslo spisu:	9513100170
Dátum vydania rozhodnutia:	19.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9513100170.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a členov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obžalovaného Ing. P. I. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 na verejnom zasadnutí 19. januára 2016 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. novembra 2013, sp. zn. PK-1T 30/2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Ing. P. I. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 28. novembra 2013, sp. zn. PK-1T 30/2013 bol obžalovaný Ing. P. I. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 14. 06. 2002 v Z. u člena predstavenstva L. D. P. navodil dojem, že je oprávnený konať v mene L. a dal mu pokyn k výberu finančnej hotovosti vo výške 1.000.000,- Sk (33.193,92 Eur) na činnosť družstva, ktorý bol realizovaný D. P. z účtu L. v G., pobočka Z., číslo XY, celú sumu odovzdal pred budovou banky Ing. I., ktorý si ponechal pre vlastnú potrebu sumu 900.000,- Sk (29.874,53 Eur) a dňa 17. 06. 2002 bola suma 100.000,- Sk (3.319,39 Eur) prijatá do pokladne L. na meno D. P..

Podľa § 37 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 súd u p u s t i l od uloženia súhrnného trestu, pretože mal za to, že trest uložený obžalovanému rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. januára 2011, sp. zn. 4 T 4/04, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. januára 2012, sp. zn. 4 To 9/2011, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov so zaradením na jeho výkon do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny, je dostatočný.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie obžalovaný Ing. P. I..

V písomnom odôvodnení podaného odvolania namietol, že s L., ani s posudzovanou vecou, nemal nikdy nič spoločné a skutok, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom uznaný za vinného nespáchal.

Hoci mal v minulosti záujem sprostredkovať odkúpenie pohľadávok L. a medzi konateľom záujemcu - jeho právnikom JUDr. V. a predstaviteľmi družstva zorganizoval stretnutie, pre výhrady právneho zástupcu záujemcu sa v rokovaní nepokračovalo.

Namietol, že svedok D. P. klame, o čom upovedomil špecializovaný trestný súd už pre pár rokmi pri svojom výsluchu v procesnom postavení svedka, vo veci predaja pozemkov v L. Tieto svedok D. P. ponúkol za výhodnú cenu asi dva roky po obvinení s tým, že v konaní pred súdom povie pravdu a jeho meno v danej veci očistí. Sprostredkoval mu záujemcu cez JUDr. B. a potom bol vo veci vypočutý políciou a súdom.

Nie je preto pravdou, že svedok D. P. mal z neho obavy, pretože ho vyhľadával, čo opätovne spravil pred jedným pojednávaním s ďalším obchodným návrhom a prisľúbil, že konečne povie pravdu. Na druhý deň sa však svedok na toto hlavné pojednávanie nedostavil, pretože neprevzal predvolanie a ukázal mu aj osvedčenie o práceneschopnosti, ktorým chcel svoju neprítomnosť na hlavnom pojednávaní ospravedlniť.

O tomto stretnutí informoval svojho obhajcu a o to viac bol prekvapený z konania svedka D. P.. Nevie k akému dohovoru medzi svedkom D. P. a JUDr. A. P. došlo, ale on s tým nemá nič spoločné. Nevie ako sa má brániť, keď nevie kde a ako mu mal niekto niečo odovzdať. Nevie uviesť svedkov, keďže k takémuto konaniu v jeho prítomnosti nikdy nedošlo. Je zrejmé, že svedok D. P. klame aj v iných podstatných veciach a zrejme oklamal alebo naviedol na niečo aj JUDr. A. P., ale on sa k tomu nevie bližšie vyjadriť.

Navrhol preto, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie ako nezákonné, zmätočné a vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Zástupkyňa generálneho prokurátora Slovenskej republiky navrhla odvolanie obžalovaného Ing. P. I. ako nedôvodné zamietnuť.

Na podklade odvolania, ktoré podala oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote preskúmal najvyšší súd v rozsahu § 317 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti v uvedenom rozsahu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Na úvod posudzovanej veci je potrebné uviesť, že táto už bola predmetom prieskumnej povinnosti najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval na podklade odvolaní obžalovaných JUDr. A. P., L. J., RNDr. F. V. a Ing. P. I. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 07. júna 2011, sp. zn. PK-1T 14/2009. Uznesením z 20. decembra 2012, sp. zn. 6 To 11/2011 vyslovil, že vo vzťahu k odsudzujúcemu výroku prvostupňového rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním obžalovaného Ing. P. I., v podstate žiadne výhrady nemá a uviedol, že prvostupňový súd postupoval v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por., vo veci vykonal všetky potrebné dôkazy a s týmito sa aj náležite vysporiadal. Najvyšší súd nezistil žiadne obžalovaným naznačené porušenie zákona v súvislosti s výpoveďou JUDr. A. P. v prípravnom konaní, ktorá bola následne v súlade s § 258 ods. 4 Tr. por. na hlavnom pojednávaní prečítaná, pretože obžalovaný využil svoje právo nevypovedať. Vo vzťahu k posudzovanému skutku má význam výpoveď menovaného zo 04. februára 2004, kedy síce nebol jeho obhajca JUDr. A. počas celého tohto úkonu prítomný, no bol o ňom riadne vyrozumený a tiež obžalovaný bol na začiatku výsluchu v súlade s § 33 Tr. por. vtedy účinného poučený o možnosti žiadať byť vypočutý len za účasti svojho obhajcu. Ak sa tento rozhodol napriek neprítomnosti advokáta dobrovoľne o skutku vypovedať,

nemožno hovoriť o žiadnom porušení jeho práv. Tento navyše ani sám obžalovaný, či jeho obhajca, v danom konaní nenamietali. Rovnako tak najvyšší súd neprisvedčil ani tej výhrade obžalovaného, že svedok D. P. mal byť podrobený opätovnému znaleckému skúmaniu jeho duševného stavu, tentokrát ale dvoma znalcami. Aj on považoval závery znaleckého posudku MUDr. K. F. v tomto ohľade za dostatočné a výpoveď daného svedka aj s prihliadnutím na ne za vierohodnú. Najvyšší súd vo svojom ostatnom rozhodnutí vo vzťahu k obžalovanému Ing. P. I. teda vyslovil, že skutkové a právne závery prvostupňového súdu sú zákonné a správne.

Jediný nedostatok, ktorý najvyšší súd vo vzťahu k tomuto obžalovanému zistil, spočíval v nesprávnej aplikácii § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003, nakoľko skutok z januára 1999, obžalobou kvalifikovaný ako trestný čin vydierania, ktorého sa mal okrem iných dopustiť i obžalovaný, a za ktorý bol tento stíhaný pred Okresným súdom Topoľčany pod sp. zn. 2 T 14/00 (a následne pred odvolacím Krajským súdom v Nitre) a skutok stíhaný v posudzovanom prípade, neboli spáchané v súbehu. Ako totiž vyplýva z priloženého spisového materiálu sp. zn. 2 T 14/00, Okresný súd Topoľčany prvý odsudzujúci rozsudok v danej veci vyhlásil už v septembri roku 2000, a teda ešte pred spáchaním skutku stíhaného v danom prípade (zo 14. júna 2002), teda ide o nepravú recidívu.

Najvyšší súd poukázal tiež na tú skutočnosť, že medzičasom bolo voči obžalovanému právoplatne skončené ďalšie trestné stíhanie, a to odsúdením za spáchanie trestného činu hrubého nátlaku, za ktorý mu bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 14. januára 2011, sp. zn. 4 T 4/2004, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn. 4 To 9/2011, uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Skutok bol v tomto prípade spáchaný dňa 11. júna 2003. Uviedol, že uvedený spisový materiál si bude musieť špecializovaný trestný súd po vrátení veci mu na nové konanie zaobstaráť, nakoľko tu už uloženie súhrnného trestu do úvahy prichádza. Taktiež prikázal vyžiadať si i aktuálny odpis z registra trestov obžalovaného a skúmať, či prípadne neexistujú aj ďalšie odsúdenia, ktoré by mohli mať vplyv na ukladanie súhrnného trestu.

Napokon najvyšší súd konštatoval, že u tohto obžalovaného budú vzhľadom na rýchlosť konania splnené podmienky na jeho vylúčenie zo spoločného konania v zmysle § 21 ods. 1 Tr. por. (navyše v súčasnej dobe nie sú splnené ani zákonné podmienky na vedenie spoločného konania).

Na podklade citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu prvostupňový súd uznesením z 23. septembra 2013 podľa § 21 ods. 1 Tr. por. konanie voči obžalovanému vylúčil zo spoločného konania.

Následne na hlavnom pojednávaní 28. novembra 2013 prvostupňový súd vykonal dokazovanie už len výsluchom obžalovaného, ktorý využil svoje právo a vypovedať odmietol a oboznámením listinných dôkazov. Oboznámil tak odpis z registra trestov obžalovaného Ing. P. I., z pripojeného spisu Krajského súdu v Bratislave rozsudok zo 14. januára 2011, sp. zn. 4 T 4/2004, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn. 4 To 9/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2012, sp. zn. 1 TdoV 15/12 a hodnotenie obžalovaného z ÚVTOS a ÚVV Leopoldov.

Špecializovaný trestný súd teda na hlavnom pojednávaní vykonal všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. (obžalovaný vykonanie ďalších dôkazov ani nenavrhol) a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Z odôvodnenie napadnutého rozsudku a jemu predchádzajúcemu rozsudku zo 07. júna 2011, ku ktorému vo vzťahu k obžalovanému Ing. P. I. najvyšší súd, s výnimkou už skôr uvedeného nedostatku, nevyslovil žiadne výhrady je zrejmé, ako sa prvostupňový súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ktorý tvrdil, že skutok nespáchal, a s celou vecou nemá nič spoločné, a ako sa vysporiadal s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi.

Najvyšší súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku

napadnutého rozsudku, keďže zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi nepochybne preukázané, že obžalovaný spáchal skutok spôsobom a za okolností uvedených v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Správne preto postupoval špecializovaný trestný súd, keď obžalovaného uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003, pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu.

Správny a zákonný je aj výrok, ktorým prvostupňový súd upustil od uloženia súhrnného trestu z dôvodov, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pretože dôsledne vychádza z § 37 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003 a najvyšší súd na ne v celom rozsahu odkazuje.

Napokon k námietkam obžalovaného vysloveným na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, najvyšší súd uvádza, že je síce pravdou, že ostatní spoluobžalovaní boli rozsudkom prvostupňového súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1T 14/2009 (z ktorého bol obžalovaný podľa § 21 ods. 1 Tr. por. vylúčený) podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, avšak pre iný skutok ako bol ten, zo spáchania ktorého bol napadnutým rozsudkom uznaný za vinného obžalovaný Ing. P. I..

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.